

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 173/06-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. augusta 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Š. B., T., zastúpeného advokátom Mgr. R. K., Ž., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 675/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 675/99 porušil základné právo Š. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 675/99 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. Š. B. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Š. B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 343 Sk (slovom šesťtisícristoštyridsaťtri slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť na účet advokáta Mgr. R. K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 16. mája 2006 č. k. I. ÚS 173/06-12 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Š. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 675/99.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na začatie konania podaným na okresnom súde 8. marca 1999 domáhal proti M. M. (ďalej len „odporca v 1. rade“), I. M. (ďalej len „odporca v 2. rade“) a J. M. (ďalej len „odporca v 3. rade; spolu ďalej len „odporcovia“) zaplatenia sumy 600 000 Kč s prísl. a sumy 20 000 DEM ist. s prísl., ktoré im spolu s Ľ. B. (ďalej len „navrhovateľka v 2. rade“) zapožičali na základe uzatvorených zmlúv.

Vec bola pridelená od podania žaloby (rok 1999) až do podania sťažnosti ústavnému súdu do senátu viacerých konajúcich sudcov, ktorí síce vykonávali procesné úkony, avšak medzi jednotlivými úkonmi súdu boli veľké časové odstupy.

Sťažovateľ 5. novembra 2004 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní, na ktorú tento odpovedal listom zo 7. apríla 2005, v ktorom mu oznámil, že

„vo veci boli stanovené termíny pojednávania na 1. 2., 8. 3., 26. 4. 2005, čím bol splnený účel jeho sťažnosti“.

Na pojednávaní 28. apríla 2005 odporcovia v 1. – 3. rade navrhli okresnému súdu, aby prerušil konanie do rozhodnutia o návrhu odporcov v 1. – 3. rade, ktorý bude prejednávaný v samostatnom konaní.

Do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu okresný súd nevykonal žiadny procesný úkon – konanie neprerušil a ani nenariadil pojednávanie vo veci samej.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti takto rozhodol:

„Základné právo Š. B., (...), bytom T., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 675/99 bolo porušené.

Okresnému súdu v Žiline sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 675/99 konal bez zbytočných prietáhov.

Š. B., (...) bytom T. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 100.000,- Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd v Žiline je povinný zaplatiť Š. B., (...), bytom T. náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 6.342,70 Sk na účet advokáta Mgr. K. R., (...) do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predseda JUDr. P. H. listom sp. zn. 1 SprS 227/06 z 26. júna 2006 spolu s vyjadrením zákonnej sudkyne z 30. mája 2006 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 11. júla 2006.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol prehľad procesných úkonov v predmetnom konaní a dodal nasledovné:

„Predkladáme spis, stanovisko sudcu a prehľad úkonov. Z týchto podkladov je zrejмый objektivný stav. Súhlasíme s upustením od ústneho pojednania veci.

Poukazujeme na spoluzavinenie sťažovateľov za to, že vec nie je ešte právoplatne skončená. Napriek právnomu zastúpeniu až s odstupom času bol upravený a doplnený návrh a petit.“

Zákonná sudkyňa vo svojom stanovisku uviedla:

„Spis sp. zn.: 13 C 675/99 mi bol pridelený na prejednanie a rozhodnutie s účinnosťou od 16. 04. 2003.

V tomto období bolo v senáte 13 C cca 200 vecí starších ako uvedená právna vec, z ktorého počtu je k dnešnému dňu nerozhodnutých cca 20.

Na deň 01. 02. 2005 bolo vo veci nariadené pojednávanie, a to podľa poradia v akom jednotlivé právne veci do senátu 13 C napadli. Do nariadenia pojednávania na deň 1. 02. 2005 boli vykonávané úkony potrebné na prípravu pojednávania s tým, že vo veci sa ďalej konalo a koná, rovnako tak podľa zákonné poradia v rámci mojich objektívnych možností.“

Právny zástupca sťažovateľa k vyjadreniam okresného súdu zaujal nasledovné stanovisko:

«Sťažovateľ vo svojej sťažnosti zo dňa 25. 1. 2006 namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu z dôvodu, že podal dňa 22. 2. 1999 na Okresnom súde v Žiline návrh na začatie konania, v ktorom súd síce vykonával procesné úkony, najmä nariadil niekoľko pojednávaní vo veci a vyzýval účastníkov na splnenie rôznych povinností, avšak medzi jednotlivými úkonmi súdu boli veľké časové rozstupy, a to viacmesačné, často presahujúce obdobie jedného roka a do dnešného dňa vo veci nebolo vydané rozhodnutie ani súdu prvého stupňa. V tejto časti sa tvrdenia sťažovateľa a Okresného súdu v Žiline zhodujú.

Okresný súd v Žiline vo svojom vyjadrení poukazuje na spoluzavinenie sťažovateľov za to, že vec nie je právoplatne skončená z dôvodu, že napriek právnomu zastúpeniu sťažovateľa bol jeho návrh upravený a doplnený až s odstupom času. K uvedenému tvrdeniu uvádzam nasledujúce: Sťažovateľ reagoval na všetky predvolania na pojednávania, ako aj na uznesenia, ktorým mu Okresný súd v Žiline ukladal povinnosti v primeraných lehotách. Čo sa týka úpravy a doplnenia podaného návrhu na začatie konania, toto sťažovateľ

vykonal už podaním zo dňa 25. 7. 2001 (...). Máme za to, že konanie súdu podľa §-u 43/1 O. s. p. až s odstupom času odo dňa podania žaloby nemôže byť na ujmu sťažovateľa tak, ako to uvádza vo svojom vyjadrení Okresný súd Žilina, najmä vzhľadom na to, že na odstránenie väd návrhu bol sťažovateľ a jeho právny zástupca vyzvaný až s odstupom času.»

Podaním z 3. augusta 2006 právny zástupca sťažovateľa oznámil ústavnému súdu, že ohľadom tejto ústavnej sťažnosti súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 675/99:

- 8. marec 1999 – sťažovateľ s navrhovateľkou v 2. rade podal návrh na okresnom súde proti odporcom o zaplatenie sumy 600 000 Kč s prísl. a sumy 20 000 DEM ist. s prísl., ktoré im spolu s navrhovateľkou v 2. rade zapožičali na základe uzatvorených zmlúv,
- 12. marec 1999 – okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh,

- 12. apríl 1999 – sťažovateľ zaplatil súdny poplatok,
- 24. máj 1999 – okresný súd doručoval návrh odporcom,
- 21. september 1999 – sťažovateľ požiadal okresný súd o nariadenie pojednávania,
- 20. marec 2000 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 31. marec 2000,
- 31. marec 2000 – pojednávanie bolo pre neúčast' odporcov odročené na 26. apríl 2000,
- 26. apríl 2000 – pojednávanie bolo pre ospravedlnenú neúčast' odporcov odročené na neurčito,
- 9. marec 2001 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 27. marec 2001,
- 27. marec 2001 – pojednávanie bolo pre ospravedlnenú neprítomnosť odporcov odročené na neurčito,
- 9. apríl 2001 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 3. máj 2001,
- 23. apríl 2001 – odporcovia v 1. a 2. rade predložili okresnému súdu návrh na započítanie vzájomnej pohľadávky,
- 30. apríl 2001 – okresný súd obdržal vyjadrenie odporcov k návrhu,
- 2. máj 2001 – sťažovateľ predložil okresnému súdu stanovisko,
- 3. máj 2001 – na pojednávaní právna zástupkyňa odporcov oznámila okresnému súdu, že spoločnosť K., s. r. o., T., uzavrela s odporcami zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorú táto spoločnosť mala započítať do svojho dlhu voči sťažovateľovi a navrhovateľke v 2. rade. Právny zástupca sťažovateľa požiadal okresný súd o odročenie pojednávania za účelom mimosúdneho riešenia sporu, pričom pojednávanie bolo odročené na 31. máj 2001,
- 29. máj 2001 – právny zástupca sťažovateľa oznámil okresnému súdu, že nedošlo k mimosúdnemu vyriešeniu veci,
- 30. máj 2001 – právny zástupca odporcov predložil okresnému súdu zmluvu o postúpení pohľadávky uzavretú medzi K., s. r. o., T., a odporcami,
- 30. máj 2001 – pojednávanie, ktoré požiadal sťažovateľ odročiť z dôvodu neúčasti jeho právneho zástupcu, bolo odročené na neurčito,
- 11. jún 2001 – okresný súd vyzval sťažovateľa na opravu a doplnenie návrhu,
- 27. júl 2001 – sťažovateľ doplnil návrh,
- 4. december 2002 – advokát Mgr. R. K. oznámil okresnému súdu prevzatie právneho zastupovania sťažovateľa,

- 6. december 2002 – právny zástupca sťažovateľa požiadal okresný súd o nariadenie termínu pojednávania,
- 4. jún 2003 – právny zástupca sťažovateľa požiadal okresný súd o nariadenie termínu pojednávania,
- 8. december 2003 – okresný súd doručoval opravený a doplnený návrh odporcom a vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na predloženie listinných dôkazov súvisiacich so sporom,
- 13. január 2004 – právny zástupca sťažovateľa predložil okresnému súdu ním požadované listinné dôkazy,
- 22. júl 2004 – odporcovia zaslali okresnému súdu vyjadrenie k opravenému a doplnenému návrhu,
- 13. január 2005 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 1. február 2005,
- 1. február 2005 – uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom bolo právnenému zástupcovi odporcov doručené späťvzatie časti návrhu a upravený petit návrhu a pojednávanie bolo odročené na 8. marec 2005 za účelom rozhodnutia o čiastočnom späťvzati návrhu a o zmene petitu návrhu,
- 18. február 2005 – okresnému súdu bol doručený vzájomný návrh odporcov,
- 8. marec 2005 – uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom bol vyzvaný sťažovateľ na odstránenie nedostatkov podania a za týmto účelom bolo pojednávanie odročené na 26. apríl 2005,
- 23. marec 2005 – sťažovateľ zaslal okresnému súdu odstránenie nedostatkov podania,
- 26. apríl 2005 – na pojednávaní, na ktorom bolo konanie proti odporcovi v 2. rade zastavené, okresný súd pripustil zmenu petitu návrhu a následne pojednávanie odročil na 28. apríl 2005 za účelom ďalšieho procesného rozhodnutia vo veci,
- 28. apríl 2005 – uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom okresný súd vylúčil vzájomný návrh odporcov na samostatné konanie a pojednávanie bolo odročené za účelom rozhodnutia o návrhu právneho zástupcu odporcov o prerušenie konania,
- 9. máj 2005 – právny zástupca sťažovateľa zaslal okresnému súdu námietku k návrhu na prerušenie konania s poukazom na § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku,
- 15. máj 2006 – okresný súd zamietol návrh odporcov.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 675/99 o návrhu sťažovateľa a navrhovateľky v 2. rade o zaplatenie 600 000 Kč a 20 000 DEM došlo k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka napadnutého konania podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predseda okresného súdu alebo zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení nepoukázali na skutkovú alebo právnu zložitosť predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom.

Predseda okresného súdu síce poukázal na „*na spoluzavinenie sťažovateľa za to, že vec nie je ešte právoplatne skončená. Napriek právnenému zastúpeniu až s odstupom času bol upravený a doplnený návrh a petit*“, avšak ako to z chronológie vykonaných úkonov v napadnutom konaní vyplýva (bod II tohto nálezu), sťažovateľ na výzvy súdu reagoval v podstate v primeraných intervaloch (napr. 8. marec 2005).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek dôvodov nečinný v období:

- od 24. mája 1999 do 20. marca 2000, t. j. viac ako 9 mesiacov,
- od 26. apríla 2000 do 9. marca 2001, t. j. viac ako 10 mesiacov,
- od 27. júla 2001 do 8. decembra 2003, t. j. viac ako 28 mesiacov,
- od 22. júla 2004 do 13. januára 2005, t. j. viac ako 5 mesiacov,
- od 9. mája 2005 do 15. mája 2006, t. j. viac ako 12 mesiacov.

Okresný súd teda počas viac ako 5 rokov vo veci nevykonával žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v napadnutej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania sťažovateľa, ale v dôsledku postupu súdu.

Obranu zákonnej sudkyne, že konala v napadnutej veci v rámci jej „objektívnych možností“, avšak „v tomto období bolo v senáte 13 C cca 200 vecí starších ako uvedená právna vec,“ nebolo možné akceptovať. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal alebo nemohol riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, považuje za primerané v požadovanej výške 100 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovení z § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z.

o odmenách a náhradách advokátov na poskytovanie právnych služieb. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2006 je 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu je 164 Sk.

Sťažovateľovi patrí náhrada trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2006 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnému súdu a vyjadrenie z 11. júla 2006) vo výške 8 190 Sk a režijný paušál vo výške 492 Sk, t. j. spolu vo výške 8 682 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 342,70 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v uplatnenej výške, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 4.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2006